

Arrest

nr. 78 972 van 11 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris van 11 januari 2012 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (*bijlage 13quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 november 2011 en dient op 20 november 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Uit het Eurodac verslag blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekster werden genomen in Polen op 17 september 2007.

Op 21 november 2007 wordt een overnameverzoek gericht aan Polen.

Op 21 februari 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) die het beroep van verzoekster verwerpt bij arrest nr. 13 543 van 30 juni 2008 en haar

zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigert. Tegen deze beslissing dient verzoekster een cassatieberoep in bij de Raad van State, die het beroep bij beschikking nr. 3.222 van 19 augustus 2008 ontoelaatbaar verklaart.

Op 6 april 2009 (geactualiseerd op 14 en 15 april 2009 en 18 oktober 2010), dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 6 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster beroep in bij de Raad die het beroep bij arrest nr. 51 728 van 26 november 2010 verwerpt.

Op 26 oktober 2010 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2011 dient verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 1 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder rolnummer 71 183.

Op 22 november 2011 stelt de ambtenaar geneesheer een advies op inzake de medische situatie van verzoekster.

Op 4 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 11 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten L. M.

geboren te A. op (in) (...)1969

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

+ twee (2) kinderen: L.A. (...)

L.K. (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 30 mei 2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt:

“Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn temeer gebleken is dat verzoekster afkomstig is van Dagestan, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoekster en zovelen van zijn volksgenoten, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat enerzijds de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en tevens van de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, twee duidelijk onderscheiden beslissingen betreffen.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van een administratieve jurisdictie bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden administratieve beslissing, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoekster die thans niet enkel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt doch tevens het land dient te verlaten.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

- er werd door verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag art. 9 TER VW ingediend, en deze wordt door verzoekster thans voorgelegd, aangezien verwerende partij, die nochtans inzage heeft in de wettelijke informatie voorhoudt hiervan niet in kennis te zijn.

Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel te betekenen als er een procedure art. 9 TER VW nog bezig is.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten zeerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art 9 TER VW.

- ondertussen verblijft de echtgenoot van verzoekster en de kinderen sedert 27 december 2011 vijf jaar in België. Hij voldoet ook aan alle andere voorwaarden voor criterium 2.7, reden waarom er werd ondertussen een art. 9 BIS VW ingediend werd teneinde definitief verblijf te bekomen

De minister en voor haar de staatssecretaris verbonden zich ertoe de instructie uit 2009 te zullen toepassen, en personen die voldeden aan de voorwaarden verblijfspapieren te verschaffen. In afwachting zouden deze geen bevel krijgen om het grondgebied te verlaten.

In casu voldoet verzoekster en zijn gezin sedert 27 december 2011 aan alle voorwaarden en werd reeds een nieuwe aanvraag art. 9 BIS VW ingediend op basis van de voormelde instructie, zodat thans een antwoord op deze aanvraag dient afgewacht te worden.

Verzoekster is weliswaar pas één jaar later in België aangekomen, weze in november 2007. Overeenkomstig art. 8 EVRM heeft zij recht op een gezinsleven.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 BIS VW en art. 9 TER VW. en desgevallend art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten en de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden onderzocht in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker in de plaats te

stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar betoog volledig voorbijgaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing, met name dat zij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten en dat haar asielprocedure definitief beëindigd is.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft dat bij arrest van de Raad de vluchtelingenstatus zowel als de subsidiaire beschermingsstatus zijn geweigerd, geeft ze te kennen dat de asielprocedure van verzoekster definitief is beëindigd en dat verzoekster uit de asielaanvraag geen verblijfstitel heeft kunnen verkrijgen, wat leidt tot de vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, namelijk dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Dienaangaande dient te worden aangestipt dat verzoekster deze vaststellingen geenszins betwist. Aangezien de verwerende partij zich alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, dient te vergewissen van de verblijfstoestand van verzoekster is het geenszins kennelijk onredelijk, noch onwettig om te verwijzen naar een eerdere administratieve beslissing (*in casu* echter arrest) waaruit blijkt dat verzoekster geen aanspraak kan maken op een verblijfsrecht. Verzoekster kan op dit punt niet gevolgd worden. Aldus heeft de verwerende partij bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet niets anders vastgesteld dan de situatie die door dit artikel gevisieerd wordt. Op zich volstaat dit als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Waar verzoekster verwijst naar de situatie in Dagestan dient de Raad toch op te merken dat zowel het Commissariaat-generaal als de Raad reeds de subsidiaire bescherming aan verzoekster hebben geweigerd en daarmee hebben aangegeven dat er voor verzoekster geen probleem is om naar Dagestan terug te keren. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat aan verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. De bestreden beslissing heeft geen uitstaans met de toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut en derhalve dient niet opnieuw te worden ingegaan op de concrete situatie in Dagestan maar volstaat het te verwijzen naar het arrest van de Raad waarbij aan verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Met haar betoog maakt verzoekster noch een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet aannemelijk, noch een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verder is verzoekster de mening toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij zowel een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* als van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet heeft ingediend en desbetreffende aanvragen nog steeds hangende zouden zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 1 april 2011 de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen (artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet) ongegrond verklaarde en op 4 januari 2012 de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen (artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet) ongegrond verklaarde. Tegen deze beslissing inzake de machtiging tot verblijf om humanitaire redenen diende verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder rolnummer 71 183 en is nog lopende.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster na 27 december 2011 een nieuwe aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Verzoekster kan aldus niet voorhouden dat de procedure inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet nog hangende is. Wat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet betreft, is er ook al een beslissing genomen door het bestuur. Ingevolge het *privilège du préalable* wordt de voormelde beslissing van 1 april 2011 geacht overeen te stemmen met de wet. Het instellen van een annulatieberoep brengt geen omkering mee van dat vermoeden.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 3079 (c) en RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de artikelen 9*bis* en/of 9*ter* van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het bevel, waarvan de motieven, met name *“Op 30 mei 2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”* niet worden betwist door verzoekster.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen en zij slaagt er niet in aan te tonen dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster met haar echtgenoot en twee zonen samenwoont, zodat kan worden aangenomen dat er sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Tevens blijkt dat ook de echtgenoot van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker mocht ontvangen, zodat er van een eventuele scheiding geen sprake is en er evenmin kan worden vastgesteld dat het gezinsleven zal worden geschonden ten gevolge van de bestreden beslissing nu ze allen het grondgebied dienen te verlaten. Uit het dossier blijkt ook dat de medische regularisatie zowel voor verzoekster als voor haar echtgenoot ongegrond werden verklaard, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoekster of haar echtgenoot niet kunnen reizen. Bovendien betekent een bevel om het grondgebied te verlaten niet dat verzoekster en haar gezin moeten terugkeren naar Dagestan. Zij kunnen zich elders vestigen of zelfs terugkeren naar België, mits zij beschikken over de nodige verblijfsdocumenten. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt:

“In Dagestan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Dagestan plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Dagestan.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Dagestan het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci.”

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Dagestan, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering in deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op een eerdere beslissing daterend van 3,5 jaar geleden (!!!) om zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar een vorige beslissing.”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient er op gewezen te worden dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 februari 2008 als de Raad op 30 juni 2008 aan verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus

hebben geweigerd. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zijn gelijklopend. Voornoemde vaststelling impliceert dat verzoekster geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM temeer verzoekster in haar middel ter ondersteuning van de aangevoerde schending opnieuw verwijst naar de situatie in Dagestan en de onveiligheid aldaar, hetgeen net het voorwerp heeft uitgemaakt van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beslist dat dit geen subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

Voor zover verzoekster verwijst naar de actuele situatie in Dagestan, moet zij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met haar vrij algemeen betoog maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat de situatie in Dagestan ten aanzien van de toestand in 2008 is gewijzigd in die zin dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 5 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot de loutere vermelding van deze verdragsbepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het middel is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Rekening houdende met hetgeen bij de bespreking van het eerste middel werd ontwikkeld, toont verzoekster niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Verzoekster betwist immers niet dat zij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Zoals voormeld is het bestuur uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en werd er wel degelijk rekening gehouden met alle stukken van het dossier die gekend waren op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Ten slotte stelt de Raad vast dat waar verzoekster de schending van de rechten van verdediging aanvoert, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna verkort de Richtlijn 2004/83/EG), van de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het fair-playbeginsel.

Ter adstruering van dit middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst.

De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van én de echtgenoot van verzoekster én verzoekster zelf en ook art. 9 BIS VW in die zin dat geen rekening gehouden wordt met thans vijf jaar aan integratie in de Belgische samenleving zonder enig probleem.

Het schendt de rechten van verdediging van verzoekster om nog voor er beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van medische regularisatie en anderzijds humanitaire regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekster dreigt thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op haar aanvraag op basis van medische regularisatie of nog op basis van haar aanvraag tot humanitaire regularisatie, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak tot legaal verblijf op basis van medische regularisatie en humanitaire regularisatie, procedures die thans hangende zijn, aangezien verzoekster uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.”

Waar verzoekster wijst op de Richtlijn 2004/83/EG over de subsidiaire beschermingsstatus, dient daargelaten de vraag of dergelijke uiteenzetting voldoet aan de vereisten om te kunnen spreken over een middel, vastgesteld te worden dat de Richtlijn 2004/83/EG reeds is omgezet in Belgische wetgeving en dat verzoekster niet aantoonde dat deze omzetting niet correct is geschied, waardoor hij zich niet rechtstreeks meer op deze richtlijn kan beroepen. Bovendien dient gewezen op de bespreking van het eerste middel waar reeds werd gesteld dat de bestreden beslissing geen uitstaans heeft met een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster en aldus niet dienstig kan verwezen worden naar de Richtlijn 2004/83/EG aangaande de subsidiaire beschermingsstatus.

In zoverre verzoekster een schending van de motiveringsplicht afleidt uit het feit dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat aangaande de reden waarom aan verzoekster geen subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden verleend, dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoekster volledig voorbijgaat aan het gegeven dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten is en geenszins een beslissing is waarbij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat verzoekster niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Dergelijke vaststelling die zijn grondslag vindt in het administratief dossier, volstaat om de bestreden beslissing te schragen. In het kader van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is de verwerende partij er niet toe gehouden te motiveren waarom aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Deze beoordeling werd reeds verricht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de rechten van verdediging volstaat het er op te wijzen dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de vreemdelingenwet doordat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar medische toestand noch met haar integratie in de Belgische samenleving, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Voorts voert verzoekster de schending aan van het fair play-beginsel. Vooreerst wijst de Raad er andermaal op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 1 april 2011 de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen en op 4 januari 2012 de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond verklaarde en dat niet blijkt dat verzoekster na 27 december 2011 een nieuwe aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zodat de verwerende partij wel degelijk alle lopende procedures afhandelde alvorens de bestreden beslissing te nemen. Het fair play-beginsel houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van de beslissing en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt verzoekster niet aannemelijk dat dit niet het geval is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van het fair play-beginsel wordt niet aangetoond.

Tenslotte voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Zoals reeds bij de bespreking van het tweede middel is geduïd, betwist verzoekster niet dat zij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, zodat kan worden besloten dat het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en er wel degelijk rekening werd gehouden met alle stukken van het dossier die gekend waren op het ogenblik van het nemen van de beslissing en wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 15, sub C van de Richtlijn 2004/83/EG, van artikel 3 *juncto* 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van dit middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijnen en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoekster en haar echtgenoot.”

De Raad stelt vast dat verzoekster geen nieuw middel ontwikkelt, doch zich beperkt tot het herhalen van hetgeen zij reeds heeft ontwikkeld in het eerste tot derde middel, zodat wordt verwezen naar wat hierboven werd ontwikkeld als bespreking van de aangevoerde middelen en waarbij reeds werd besloten dat geen schending werd aangevoerd van de materiële motiveringsplicht en dat de verzoekster zich niet dienstig kon beroepen op de Richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen schending aannemelijk maakt van artikel 3, noch van artikel 8 van het EVRM.

Nogmaals wordt aangestipt dat de bestreden beslissing werd genomen in het raam van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de staatssecretaris is op dit punt beperkt. Hij dient geen uitspraak te doen over de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat dat betreft, heeft zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad reeds een uitspraak gedaan betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Met huidig verzoekschrift lijkt verzoekster een beroep te willen instellen tegen deze beslissingen. Huidig beroep is echter beperkt tot de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, die in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU